

Od 24. do 28. marca prebiehal v Ríme 35. ročník kurzu o internom fóre, ktorý pravidelne organizuje Apoštolská penitenciária. Vo Svätom roku ho otvoril hlavný penitenciár kardinál Angelo De Donatis príspevkom na tému „Jubileum: cesta milosrdenstva, nádeje a obrátenia pre všetkých“ v rímskej Bazilike San Lorenzo in Damaso. Kardinál De Donatis dal inšpiráciu k prežívaniu Jubilea milosrdenstva, nádeje a obrátenia v troch biblických postavách: boháč, Emauzskí učenici a Mária z Magdaly. V úvode hlavný penitenciár položil kňazom otázku: „Čo máme robiť počas Svätého roka?“, v ktorej sa opakuje otázka bohatého človeka, ktorý sa pýta Pána, čo má „robiť dobré, aby mal večný život“. Ako upozornil kardinál tu sa skrýva riziko, že „vytvoríme zoznam vecí, ktoré treba urobiť“, ale Ježiš boháčovi hovorí v tom zmysle, že milosrdenstvo nie je cieľom, ale „priestorom, z ktorého treba vychádzať“, takže ide o prežívanie jubilea ako „priestoru Otcovho hojného milosrdenstva“ ako „služby ku spásu“. Vstúpiť do jubilea podľa kardinála teda znamená „vstúpiť do poslušnosti Otcovi“. V tejto súvislosti kardinál vysvetlil, že nám príklon k milosrdnej Otcovej vôli otvára inú jubilejnú perspektívu – perspektívu nádeje. A tu je odkaz na postavy dvoch učeníkov z Emauz, ktorí „zo

smútku začínajú dúfať“ vďaka radosti z toho, že „vidia chlieb, ktorý sa stále láme a rozmnožuje“. Aj tu je však úskalie – upozornil kardinál – keď prežívame jubilejný rok ako „chvíľkový záchvev nádeje“. Avšak dôležité je smerovať k „pevnej nádeji“, pretože naša „cesta predstavuje prekážky, spomalenia, silné zrýchlenia, nepredvídané zastavenia“. Ako dodal kardinál, nádej, ktorá je zakorenená vo viere, nie je iluzórna a teda nesklame, a tak všetci pútnici – „chudobní, sklamaní i optimistickí, bohatí, trpiaci i radostní „môžu mať nádej vo vzkriesení a láske, ktorá víťazí“. Hlavný penitenciár zdôraznil, že nádej nie je „liekom alebo terapiou pre tých, ktorí sú v temnote“, ale je „trvalou vlastnosťou“ veriaceho človeka, ktorá dáva zmysel životu. Kardinál prítomných povzbudil, aby „znovu objavili silu rozprávania o spásu v každodenných zákutiach života“. A následne kard. De Donatis hovorí, že Kristus nám vychádza v ústrety ak pri prechode Svätou bránou prídeme „so zmiereným srdcom“, s odpustenými hriechmi z našej minulosti. Samozrejme každé obrátenie si vyžaduje aj, aby sme „s vďačnosťou prehodnotili to, čo sme prežili, vrátane zlyhaní“, a potom aby sme „videli svoje rany novými očami“, a tak aby sme „dokázali identifikovať spásu, ktorá sa stáva „viditeľnou“ v našom živote.

Zdroj: www.tkkbs.sk

30. marec 2025
ŠTVRTÁ PÔSTNA NEDEĽA

13
2025
XIX. ročník

Resp.: Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán.

Štvrtá pôstna nedeľa je známa pod menom Laetare – radovať sa, veseliť sa. Laetare kresťanom pripomína, že Pán Ježiš vzal na seba utrpenie a smrť na kríži namiesto nás. Dnešné evanjelium zvykneme nazývať ako evanjelium o márnoträtom synovi alebo evanjelium o milosrdnom otcovi.

NEDEĽA RADOSTI

Svätý otec František nás v tomto jubilejnom roku vyzýva, aby sme sa stali PÚTNIKMI NÁDEJE. Skúsme sa teda pozrieť na hlavných aktérov tohto evanjelia – márnoträtého syna, milosrdného otca a staršieho syna práve ako na pútnikov. Mladší syn sa rozhodol putovať za svojim „šťastím“. Potrebuje na to majetok otca, premrhá ho, nemá čo jesť. Putuje do ďalej krajiny, aby nakoniec kŕmil svine – nečisté zvieratá, je ponížnený, ľutuje, že sa dostal do biedy. Neľutuje preto, že sa nesprávne zachoval, ale preto, že sluhovia jeho otca sa majú lepšie ako on. Rozhodne sa preto putovať späť k otcovi. Otec každý deň myslí na svojho syna, putuje v mysli. Keď počuje, že syn sa vracia, prekračuje ako prvý hranicu, nečaká na neho doma, ale „putuje“ beží mu v ústrety. Vybozkáva ho, vyobjíma, odpúšťa z lásky. Dáva synovi nové

šaty, prsteň, ktorý patril staršiemu synovi, vystrojí mu hostinu. Najstarší syn medzitým je na poli, ťažko pracuje na majetku otca. Dozvie sa, že sa jeho brat vrátil. Putuje k domu svojho otca, obviňuje ho, že prijal syna, hoci mu všetko premárnil. Jeho vzťah k otcovi je založený na zákone, zásluhovosti, odmene. Neosloví otca „otec“, brata nazýva „tento tvoj syn“. Ako pútnik neprekročí ani prah brány otcovho domu. Náš nebeský Otec vo svojom veľkom milosrdenstve ukazuje ochotu odpustiť aj tie najťažšie hriechy, je trpezlivý, čaká, netrestá hriešnikov hneď, ale ich volá k pokániu. Milosrdní môžeme byť aj my. Nijakou vlastnosťou sa nepripodobníme Bohu tak, ako milosrdenstvom. Buďme dobroprajní, dožičme svojmu bratovi, ak sa mu darí, zľutujeme sa nad biedou druhého. Buď milosrdný znamená dovoliť druhému, aby bol v niečom predo mnou, aby som sa tešil, z toho, že je v niečom lepší. Keď skutočne milujeme, tešíme sa zo šťastia milovanej osoby. Bratia a sestry, radujme sa a veselme sa, že náš Boh nás miluje a otvára nám bránu milosrdenstva. Putujme s Kristom s radostnou tvárou a presvedčme sa, aký dobrý je Pán.